

DOI: 10.31866/2410-1176.41.2019.188671

УДК 78.071.1(477)

**ТВОРЧИСТЬ
ЯРОСЛАВА БАРНИЧА:
ВНЕСОК У МУЗИЧНУ
КУЛЬТУРУ**

Турчак Леся Іванівна

*Кандидат мистецтвознавства, доцент, докторант,**ORCID: 0000-0002-0490-8732,**e-mail: lessit@ukr.net,**Київський національний університет**культури і мистецтв,**вул. Євгена Коновальця 36, Київ, Україна, 01133*

Мета статті – розглянути творчість українського диригента й композитора Ярослава Барнича, обґрунтувати її значення в утвердженні національних традицій у музичній культурі. У дослідженні використано такі методи: системний, пов'язаний із побудовою системного дослідження; теоретичний і практичний підходи допомогли здійснити ґрунтовне дослідження творчості митця; також використано ретроспективний, системно-типологічний і порівняльний аналіз, що дало змогу розкрити проблемні питання дослідження творчості композитора. Відповідно до мети були поставлені такі завдання: дослідити творчість композитора, його діяльність в Україні та за кордоном; розкрити нові етапи розвитку українського мистецтва; розглянути вплив творчості митця на розвиток української та світової музичної культури й мистецтва. Наукова новизна роботи полягає в систематизації інформації про науковий і творчий доробок митця та у з'ясуванні його внеску в музичне мистецтво й популяризацію української музики за кордоном. Висновки. Діяльність Ярослава Барнича здійснила значний вплив на становлення української музичної культури кінця XIX – початку XX ст. У своїй творчості композитор компопував музику «легкого» жанру, створюючи популярні пісні-танго, де поєднував пісні з елементами й ритмами танго. Внаслідок вивчення творчої спадщини Ярослава Барнича з'ясовано, що доробок композитора є недостатньо дослідженим у вітчизняному мистецтвознавстві, а його твори не втратили своєї актуальності, що підтверджується прагненням відродити творчі здобутки Ярослава Барнича в сучасній мистецькій та культурологічній практиці. За мотивами оперети «Гуцулка Ксеня» в 2019 р. знято український фільм-мюзикл (режисер О. Дем'яненко).

Ключові слова: Ярослав Барнич; диригент; композитор; стиль; пісня; пісня-танго; оперета; культура

Вступ

Події, які відбувались на території України в період кінця XIX – початку XX ст., змусили багатьох митців залишити рідний край. Вони отримали визнання далеко за межами Батьківщини, а їхня творчість вплинула на розвиток не лише українського, а й світового мистецтва. Проте, як не дивно, але виявилось, що досліджень, присвячених творчості українців за кордоном, не так і багато.

Наукова новизна роботи полягає в систематизації й узагальненні інформації про науковий і творчий доробок Я. Барнича та у з'ясуванні внеску митця у світову музичну культуру й популяризацію української музики за кордоном.

Творчість українських митців-емігрантів розглядали М. Голубець, В. Цвіль (2017), С. Салій (2010), Ю. Мережко, О. Петрикова (2019) й ін. У 1920 р. на сторінках часопису «Громадський вісник» була надрукована перша україномовна монографія про скульптора О. Архипенка авторства М. Голубця. Лише через кілька десятиліть ґрунтовний аналіз творчості О. Архипенка в контексті світового мистецтва здійснено Л. Турчак (2018). Аналізу творчості В. Кандинського присвячена робота В. Цвіль (2017). Українську пісенну творчість початку XX ст., зокрема композитора О. Кошиця, розглянуто в роботі С. Салія (2010) «Хорові обробки в творчості Олександра Кошиця», публікаціях Л. Турчак (2018) та ін. Перше опубліковане дослідження творчості митця В. Авраменка вийшло в Канаді (м. Вінніпег), це робота І. Книш (1966) «Жива душа народу». Окремі аспекти життя й творчого доробку Я. Барнича досліджували Н. Ек (2016), Осип Гайський (1966), Степан Пушик (1995), Степан Стельмашук (2008), Людомир Філоненко (2008; 2019) та ін. Однак цілісної картини досягнень українських митців-емігрантів, творчість яких вплинула на світове мистецтво, немає, чим і зумовлений вибір теми дослідження.

Мета статті

Мета статті – розглянути творчість українського диригента й композитора Ярослава Барнича, яка вплинула на розвиток музичного мистецтва України і США, обґрунтувати її значення в утвердженні національних традицій у музичній культурі.

Методологія дослідження полягає у використанні загальнонаукових методів, теоретичних та практичних підходів стосовно аналізу творчості митця.

У дослідженні використано такі методи: системний, пов'язаний із побудовою системного дослідження; теоретичний і практичний підходи допомогли здійснити ґрунтовне дослідження творчості митця; також використано ретроспективний, системно-типологічний і порівняльний аналіз, що дало змогу розкрити проблемні питання дослідження творчості композитора. Відповідно до мети були поставлені такі завдання: дослідити творчість композитора, його діяльність в Україні та за кордоном; розкрити нові етапи розвитку українського мистецтва; розглянути вплив творчості митця на розвиток української та світової музичної культури й мистецтва.

Виклад матеріалу дослідження

Ярослав Васильович Барнич народився 30 вересня 1896 р. у селі Балинці поблизу Коломиї (нині Снятинський район Івано-Франківської області) в інтелігентній, освіченій сім'ї, яка сприяла творчому розвитку сина. У 1906–1914 рр., навчаючись у Коломийській гімназії, хлопець організував камерний оркестр із однокласників. У 13 років він диригував оркестром у виставі «Наталка Полтавка» («Барнич Ярослав», б.р.). Юнацькі роки Ярослава Барнича були насичені творчою роботою: він навчався гри на скрипці у відомого коломийського педагога Й. Шнабеля, співав у хорі.

Вже у перших творах Я. Барнича простежується любов до української музики: «Під сумну годину» (думка й коломийка ля-мінор – п'єса з двох частин, п'єса «Oblitus» – вальс до-мінор для фортепіано, «Allegro vivace» – соль-мінор для фортепіано, «Забутий» – вальс соль-мінор для скрипки соло, другий варіант для кларнету, «Згадка-туга» – вальс ре-мінор для фортепіано.

У 1914 р. розпочалася Перша Світова війна. Західна і Наддніпрянська Україна опинилися по різні сторони фронту. 6 серпня 1914 р. із добровольців – молодих вихованців організацій «Сокіл», «Січ», «Пласт» – був сформований легіон Українських Січових Стрільців. Ярослав Барнич 17-річним юнаком добровольцем вступив до цього легіону і брав участь у подіях Першої світової війни. Упродовж 1913–1915 років він перебував у різних регіонах – на Закарпатті, у Галичині, Чехії.

Попри складну ситуацію в політичному й соціальному житті, коли події «вихором» змінювали життя людей, Я. Барнич зосередив свою увагу на музичному мистецтві. Знаходячись у складі легіону Українських Січових Стрільців, він організував струнний квартет. Участь у війні не завадила навчанню Я. Барнича, який у 1915 р. склав іспит зрілості у Відні.

У 1916 р. 20-річного Я. Барнича запрошено працювати диригентом театру «Української Бесіди» (до 1914 р. – «Театр Руської Бесіди») (Філоненко, 2008, с. 340). Особливість українського театру того часу полягала в тому, що він був музично-драматичним. Найпопулярнішим сценічним жанром першої половини XIX ст. стала так звана українська оперета, через що музичний супровід у театрах був невід'ємним складником.

Театр гастролював по містах і селах Галичини й Буковини, по східних регіонах України, що входили до Російської імперії, у Перемишлі, Кракові й інших містах. Серед поставлених п'єс були «Хата за селом», «Гриць» та ін.

У 1918 р. театр «Українська Бесіда» розпався. Частина трупи (серед них і Ярослав Барнич), переїхала до Коломиї й почала працювати у складі трупи «Українського Народного театру імені Тобілевича» (очолював Василь Коссак). Тут Барнич, як диригент театру, працював з 1919 по 1921 рік.

У 1921–1924 роках Ярослав Барнич знову працював диригентом в Українському театрі товариства «Бесіда», а також у Театрі Б. Овчарського (м. Львів). 1924 р. він закінчив Львівський вищий музичний інститут імені Миколи Лисенка (викладачі Е. Зуна, О. Ясеницька-Волошин, В. Барвінський) («Барнич Ярослав», б.р.). Паралельно із навчанням у музичному інституті Барнич став слухачем філософського факультету Львівського університету. Таку зацікавленість наукою швидше за все можна пояснити тим, що митець прагнув до різнопланового розвитку. Однак переважав потяг до музичної освіти, тому згодом він навчався мистецтву диригування в Німеччині (клас професора Вільгельма Гросса).

Так склалося, що композитор проживав у різних містах України (м. Ужгород, м. Самбір, м. Станіслав та ін.), робота також була різною, але неодмінно пов'язана з музикою.

Починаючи з 1927 р., Я. Барнич працював у м. Самбір, у жіночій Учительській семінарії «Рідної школи», організувавши там філіал Музичного інституту ім. М. Лисенка, диригував хором «Самбірського Бояна» (Черкаська). Незважаючи на важкі побутові умови й складне матеріальне становище, Ярослав Барнич, разом із дружиною Ярославою, створив і очолив аматорський театр.

1929 р. у м. Станіслав (нині – м. Івано-Франківськ) композитор працював у семінарії «сестер Василянко», жіночій гімназії УПТ, державній українській чоловічій гімназії, державному Музичному інституті імені Станіслава Монюшка, Польській вищій школі імені Фредеріка Шопена. Із 1932 р. він викладав історію музики і співу в Станіславській Духовній Семінарії.

Коло інтересів Ярослава Барнича не обмежувалось академічною музикою. У м. Станіслав маестро, komponуючи музику «легкого» жанру, почав писати пісні, де яскраво представлені елементи й ритми танго. Так з'явилися популярні пісні-танго: «Ох, соловію» (1932), «Чи тямий?» (1932), «Ще раз...» та ін. Як зазначає Л. Філоненко (2019), творчості Ярослава Барнича притаманне вдале поєднання різних музичних жанрів, популярних у той час, із міськими мотивами та народним фольклором, зокрема покутським та гуцульським.

Від 1939 року Я. Барнич працював керівником обласного музично-драматичного театру імені Івана Франка у м. Станіслав і диригентом симфонічного оркестру у філармонії. Через рік створив Гуцульський ансамбль пісні і танцю.

«Саме у 30-ті роки ХХ століття з'явилися оперети композитора: «Дівча з Маслосоюзу» (1933), «Шаріка» (1934), «Пригода в Черчі» (1936), «Гуцулка Ксеня» (1938). У 1941–1944 роках Я. Барнич займав посаду диригента Львівського оперного театру. З його участю поставлено оперу «Продана наречена» Б. Сметани, музично-драматичну сцену до «Назара Стодолі», «Вечорниці» П. Ніщинського, «Камінний господар» Б. Кудрика, балети «Мрії старого композитора» Й. Штрауса, «Пер-Гюнт» Е. Гріга, оперети «Циганський барон», «Лили» Й. Штрауса, «Циганське кохання» й «Паганіні» Ф. Легара, «Пташник з Тіролю» К. Целлера та ін.» (Філоненко, 2008, с. 241-243).

У зв'язку з тим, що під час німецької окупації митець працював диригентом Львівського оперного театру і це могло тлумачитися після повернення радянської влади на українські землі як зрада, у 1944 р. Барнич переїхав до Німеччини, де мешкав до 1949 р., потім переїхав до США.

«Спочатку Ярослав Васильович жив і працював у Філадельфії, згодом – у містах Лорейн та Клівленд. 1952 року у м. Нью-Йорк створено Український Музичний Інститут. У його філії – у містах Клівленд і Лорейн – працював Я. Барнич, викладаючи гру на скрипці та теоретичні предмети» (Філоненко, 2008, с. 341). За кордоном Барнич не полишав композиторської діяльності, там вийшли платівки з його творами.

На початку 1950-х рр. музикант створив хори «Гомін» та «Український Народний хор ООЧСУ», які згодом об'єднав і назвав «Український хор імені Тараса Шевченка» (м. Клівленд, США). Упродовж 15-ти років (1951–1966) Ярослав Барнич був художнім керівником та диригентом цього колективу і провів з ним понад 100 великих імпрез (концертних виступів та сценічних постановок). «На думку музикознавця Антіна Рудницького, це був один із кращих колективів у США. 8 липня 1961 р. професор Я. Барнич поїхав до Канади на відкриття пам'ятника Тарасу Шевченку у м. Вінніпег, підготувати хор до виступу. Триста співаків і 80 музикантів Вінніпезького симфонічного оркестру дали такий успішний концерт, що міська управа нагородила Я. Барнича званням Почесного Громадянина Міста» (Філоненко, 2019).

1966 р. діаспора відзначила 70-річчя композитора, вручивши йому «Золоту бату» із слонової кістки та золотим окуттям – одну з найвагоміших нагород української діаспори. 1 червня 1967 р. Я. Барнича не стало. Похований маестро у м. Клівленд (штат Огайо, США).

Остання робота – п'єса-казка на три дії «Чародійна сопілка» – залишилася незавершеною. На прохання дружини, Ярослави Барнич, текст «Чародійної сопілки» був дописаний Л. Полтавою, а музика – Б. Сарамогою та В. Овчаренком (Філоненко, 2008, с. 342). На жаль, немає достатньо інформації стосовно життя митця за кордоном, висвітлено лише його найяскравіші моменти.

Українська музика, національний дух і традиції завжди були присутні в творчості Ярослава Барнича. Митець неодноразово звертався до творчої спадщини Кобзаря. «Він популяризував твори різних жанрів поета як в Україні, так і за кордоном. На сьогоднішній день відомі такі твори композитора на тексти Т. Шевченка: «Світе тихий» (для мішаного хору в супроводі фортепіано), «У перетику» і «Село» (для жіночого вокального ансамблю а капела)» (Кобаль, 2013).

Для українського музичного мистецтва митець зробив багато: став першим інтерпретатором низки творів українських композиторів, розвивав новий жанр у музичному мистецтві, відомий як «пісні-танго». Завдяки своїй виразній, співучій, нескладній для виконання мелодії вони розраховані на різний вік слухачів і могли виконуватися навіть співаками-початківцями (Мережка & Петрикова, 2019, с. 354-358).

Подібна спрямованість творчості була зумовлена тривалою роботою в театрах, де, окрім п'єс та опер, досить часто ставились оперети. Також завдяки тривалим контактам із культурою Західної Європи, де розвиток мистецької практики не залежав від ідеологічних настанов, Барнич урахував провідні тенденції того часу – писав «естрадні», «неакадемічні» твори, які стали популярними.

Одним із питань, яке неодноразово порушувалось у публіцистичній та мистецтвознавчій літературі, є питання авторства пісні «Гуцулка Ксеня». Існує декілька версій, чому саме її приписували іншим авторам. Завдяки дослідникам Степану Пушику (1995) та Людомиру Філоненку (2019) авторство Барнича підтверджено. Сьогодні не виникає сумнівів, що автор популярної пісні-танго «Гуцулка Ксеня» (слова й музика) – український композитор, диригент, педагог і музично-громадський діяч Ярослав Барнич.

Творчість видатного українського музиканта повертається до слухача, щоб зайняти належне місце серед цінних надбань української культури. У селі Балинці, де народився композитор, відкрито меморіальну дошку. В Коломиї іменем Барнича названо вулицю. З нагоди 120-ї річниці від дня народження у Джурівській школі мистецтв Снятинської районної ради Івано-Франківської області присвоєно ім'я Ярослава Барнича.

Значимість діяльності Барнича та його творчого спадку підкреслюється постійно зростаючим інтересом до його музики. Так, у 2019 р. вийшов у прокат українській фільм-мюзикл «Гуцулка Ксеня» режисера Олени Дем'яненко, створений за мотивами оперети композитора.

Висновки

Діяльність Ярослава Барнича є малодослідженою в українському мистецтвознавстві. Формування стилю композитора відбувалося під впливом естетичних тенденцій тогочасної галицької культури та впливів західноєвропейських композиторських шкіл.

Твори митця не втратили своєї актуальності й сьогодні, що підтверджується прагненням відродити його надбання в сучасній мистецькій практиці. Перспективним напрямом подальших наукових розвідок є дослідження роботи митця над оперетою «Гуцулка Ксеня», а також висвітлення діяльності інших композиторів та діячів культури, які були незаслужено забуті й чия творчість була дотичною до роботи Ярослава Барнича.

Список використаних джерел

- Барнич Ярослав Васильович (30.09.1896–1.06.1967 рр.). (б.р.). Взято з <https://teatr.kolomyya.org/legendy/barnych/>.
- Гайський, О. (1966). Ярослав Барнич: життя та творчий шлях. *Вісті*, 3.
- Ек, Н. (2016). Проблеми інтерпретації фортепіанних п'єс для дітей Зиновія Лиська, Ярослава Барнича й Ігоря Соневицького. *Молодь і ринок*, 7(138), 105-110.
- Книш, І. (1966). *Жива душа народу: до ювілею українського танку*. Вінніпег: Новий шлях.
- Кобаль, В. (2013, 22 вересня). Автор пісні «Гуцулка Ксеня» працював у театрі в Ужгороді. Взято з <https://zakarpattia.net.ua/Zmi/114692-Avtor-pisni-Hutsulka-Ksenia-pratsiuvav-u-teatri-v-Uzhhorodi>.
- Мережка, Ю.В., & Петрикова, О.П. (2019). Творча спадщина українських композиторів кінця XIX – початку XX століття: вокально-виконавський аспект. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*, 1, 354-358. doi: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.1.2019.167031>
- Пушик, С. (1995). Про авторів пісень «Червоні маки» і «Гуцулка Ксеня». *Галичина*, 106-114.
- Салій, С. (2010). Хорові обробки в творчості Олександра Кошиця. *Молодь і ринок*, 5(64), 57-60.
- Стельмашук, С. (2008, 24 січня). Гуцулка Ксеня. *За вільну Україну*, 9.
- Турчак, Л. (2018). Творчість О. А. Кошиця у контексті світового мистецтва. *Вісник КНУКіМ. Серія: Мистецтвознавство*, 39, 169-175.
- Філоненко, Л. (2008). Про композитора Ярослава Барнича та його пісню «Гуцулка Ксеня». *МІСТ: Мистецтво, історія, сучасність, теорія*, 4-5, 339-344.

- Філоненко, Л. (2019, 6 березня). Міф та реальність «Гуцулки Ксені». Взято з https://zaxid.net/mif_ta_realnist_gutsulki_ksenyu_n1476977.
- Цвіль, В. (2017). *Невідомий Кандинський*. Київ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія».
- Черкаська, Г. (2016). *Ярослав Барнич*. Взято з http://uahistory.com/topics/famous_people/5249.

References

- Barnych, Y. V. (30.09.1896–1.06.1967). (n.d.). Retrieved from <https://teatr.kolomyia.org/legendy/barnych/> [in Ukrainian].
- Cherkaska, H. (2016). Yaroslav Barnych. Retrieved from http://uahistory.com/topics/famous_people/5249 [in Ukrainian].
- Ek, N. (2016). Problemy interpretatsii fortepiannykh pies dlia ditei Zynoviia Lyska, Yaroslava Barnycha u Ihoria Sonevytskoho [Problems of interpretation of piano pieces for children by Zynovy Lysko, Yaroslav Barnych and Ihor Sonevytsky]. *Molod i rynek*, 7(138), 105-110 [in Ukrainian].
- Filonenko, L. (2008). Pro kompozytora Yaroslava Barnycha ta yoho pisniu "Hutsulka Ksenia" [About the composer Yaroslav Barnych and his song "Hutsulka Ksenia"]. *MIST: Mystetstvo, istoriia, suchasnist, teoriia*, 4-5, 339-344 [in Ukrainian].
- Filonenko, L. (2019, March 6). Mif ta realnist "Hutsulky Kseni" [The myth and reality of "Hutsulka Ksenia"]. Retrieved from https://zaxid.net/mif_ta_realnist_gutsulki_ksenyu_n1476977 [in Ukrainian].
- Haiskyi, O. (1966). Yaroslav Barnych: zhyttia ta tvorchyi shliakh [Yaroslav Barnych: life and the creative way]. *Visti*, 3 [in Ukrainian].
- Knysh, I. (1966). *Zhyva dusha narodu: do yuvileiu ukrainskoho tanku [Living soul of the people: to the anniversary of Ukrainian dance]*. Vinnipeg: Novyi shliakh [in Ukrainian].
- Kobal, V. (2013, September 22). Avtor pisni "Hutsulka Ksenia" pratsiuvav u teatri v Uzhhorodi [The author of the song "Hutsulka Ksenia" worked in a theater in Uzhgorod]. Retrieved from <https://zakarpattia.net.ua/Zmi/114692-Avtor-pisni-Hutsulka-Ksenia-pratsiuvav-u-teatri-v-Uzhhorodi> [in Ukrainian].
- Merezhko, Yu.V., & Petrykova, O.P. (2019). Tvorchcha spadshchyna ukrainskykh kompozytoriv kintsia XIX – pochatku XX stolittia: vokalno-vykonavskyi aspekt [The creative heritage of Ukrainian composers of the late 19th and early 20th centuries: the vocal and performing aspect]. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald*, 1, 354-358. doi: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.1.2019.167031> [in Ukrainian].
- Pushyk, S. (1995). Pro avtoriv pisen "Chervoni maky" i "Hutsulka Ksenia" [About the authors of songs "Red Poppies" and "Hutsulka Ksenia"]. *Halychyna*, 106-114 [in Ukrainian].
- Salii, S. (2010). Khorovi obrobky v tvorchosti Oleksandra Koshytsia [Choral adaptations in the work of Olexander Koshytz]. *Molod i rynek*, 5(64), 57-60 [in Ukrainian].
- Stelmashchuk, S. (2008, January 24). Hutsulka Ksenia [Ksenia the Hutsul Girl]. *Za vilnu Ukrainu*, 9 [in Ukrainian].
- Tsvil, V. (2017). *Nevidomyi Kandynskyi [Unknown Kandinsky]*. Kyiv: Vydavnychiy dim "Kyievo-Mohylianska akademiia" [in Ukrainian].
- Turchak, L. (2018). Tvorchist O. A. Koshytsia u konteksti svitovoho mystetstva [Creative work of O. A. Koshytz in the context of world art]. *Bulletin of KNUKIM. Series in Arts*, 39, 169-175 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 15.11.2019

**ТВОРЧЕСТВО
ЯРОСЛАВА БАРНИЧА:
ВКЛАД В МУЗЫКАЛЬНУЮ
КУЛЬТУРУ**

Турчак Леся Ивановна
Кандидат искусствоведения, доцент, докторант,
Киевский национальный университет
культуры и искусств, Киев, Украина

Цель статьи – рассмотреть творчество украинского дирижера и композитора Ярослава Барнича, обосновать его значение в утверждении национальных традиций в музыкальной культуре. В работе использованы методы: системный, связанный с построением системного исследования; теоретический и практический подходы позволили осуществить детальное исследование творчества художника; также использованы ретроспективный, системно-типологический и сравнительный анализ, что позволило раскрыть проблемные вопросы исследования творчества композитора. Соответственно цели были поставлены задачи: исследовать творчество композитора, его деятельность в Украине и за рубежом; раскрыть новые этапы развития украинского искусства; рассмотреть влияние

творчества художника на развитие украинской и мировой музыкальной культуры и искусства. Научная новизна работы заключается в систематизации информации о научном и творческом наследии художника и в выяснении его вклада в музыкальное искусство и популяризацию украинской музыки за рубежом. Выводы. Деятельность Ярослава Барнича оказала значительное влияние на становление украинской музыкальной культуры конца XIX – начала XX века. В своем творчестве композитор сочинял музыку «легкого» жанра, создавая популярные песни-танго, где совмещал песни с элементами и ритмами танго. В результате изучения творческого наследия Ярослава Барнича выяснено, что доработок композитора недостаточно исследовано в отечественном искусствоведении, а его произведения не утратили своей актуальности, что подтверждается стремлением возродить творческие достижения Ярослава Барнича в современной художественной и культурологической практике. По мотивам оперетты «Гуцулка Ксения» в 2019 году снят украинский фильм-мюзикл (режиссер Е. Демьяненко).

Ключевые слова: Ярослав Барнич; дирижер; композитор; стиль; песня; песня-танго; оперетта; культура

CREATIVE WORK OF YAROSLAV BARNYCH: CONTRIBUTION TO MUSIC CULTURE	Lesia Turchak <i>PhD in Art History, Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv, Ukraine</i>
---	---

The purpose of the article is to take a look at the work of the famous Ukrainian conductor and composer Yaroslav Barnych, to substantiate its importance in the affirmation of national traditions in music culture. The study used the following methods: systemic, associated with the construction of systematic research; theoretical and practical approaches have helped to carry out a thorough study of the artist's creative work; retrospective, system-typological and comparative analysis was also used, which allowed revealing the top issues of the composer's creative research. There are the following tasks in accordance with the purpose: to explore the composer's creative work, his activity in Ukraine and abroad; to open new stages of development of Ukrainian art; to consider the influence of the artist's creative work on the development of Ukrainian and world music culture and art. The scientific novelty of the work is to systematize information about the scientific and creative achievements of the artist, to find out his contribution to the music art, and to popularize Ukrainian music abroad. Conclusions. The activity of Yaroslav Barnych had a significant influence on the formation of the Ukrainian music culture of the late 19th - early 20th centuries. In his work, the composer composed music of the "light" genre, creating popular tango songs, where he combined songs with tango elements and rhythms. As a result of the study of Yaroslav Barnych's creative heritage, it has been found that the composer's achievements are not well-researched within national art history, and his works have not lost their relevance, which is confirmed by the desire to revive the creative achievements of Yaroslav Barnych in contemporary art and culture. In 2019, the Ukrainian musical film (directed by O. Demianenko) was shot based on the operetta *Hutsulka Ksenia* (Ksenia the Hutsul Girl).

Keywords: Yaroslav Barnych; conductor; composer; style; song; tango song; operetta; culture